

Arrest

nr. 250 002 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2018 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als bloedverwant in neergaande lijn van Z.D., die Slowaaks staatsburger is.

1.2. Verzoekster werd op 9 november 2018 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) richtte op 14 mei 2020 een schrijven aan verzoekster met het oog op de controle van de naleving van de voorwaarden voor haar verblijf.

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 29 juni 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) in hoofde van verzoeksters moeder, Z. D. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen deze beslissing, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 7 januari 2021 (RvV 7 januari 2021, nr. 246 924).

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 10 september 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 16 september 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ~~MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 42ter en 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: C.(...) J.(...) Nationaliteit: Slovakije, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 03-01-2018 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als bloedverwant in neergaande lijn van “Z.(...) D.(...) (...)”. Op 09-11-2018 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart. Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42ter § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Betrokkene werd op 14-05-2020 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Dit om na te gaan of betrokkene eventueel in eigen hoofde het verblijfsrecht zou kunnen behouden. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 25-08-2020 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens sollicitatiebewijzen, een bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB, plannings van tewerkstellingen, arbeidsovereenkomsten van interimtewerkstelling, een arbeidsovereenkomst en een tewerkstellingsattest van uitzendarbeid voor. Onderzoek van het administratief dossier heeft uitgewezen dat betrokkene sinds 2020 slechts 3 dagen officieel tewerkgesteld geweest is. Het betreft dan ook een marginale tewerkstelling. Derhalve kan betrokkene overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15-12-1980 het verblijfsrecht als werknemer niet behouden. Betrokkene dient beschouwd te worden als werkzoekende. Om te voldoen aan de voorwaarden als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde werd voldaan. Anderzijds dient zij ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken. Uit het administratief dossier blijkt dat in 2020 betrokkene in totaal 3 dagen tewerkgesteld geweest is, namelijk op 25-06, 25-07 en op 30-07. Deze tewerkstelling is echter marginaal waardoor, zoals hierboven reeds aangehaald, betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer. Betrokkene slaagt er klaarblijkelijk niet in een tewerkstelling te kunnen bemachtigen die niet van marginale aard is. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij nog geen enkele tewerkstelling in België heeft gehad die een periode van 4 weken bedraagt waardoor zij door de VDAB niet meer als werkzoekende maar als werknemer zou kunnen worden beschouwd. Desondanks zij aantoonbaar te solliciteren naar een job maakt zij op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van marginale tewerkstelling door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan in een niet marginaal dienstverband waardoor zij als volwaardige werknemer beschouwd kan worden. Het is bijvoorbeeld ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties beschikt die afgestemd zijn op de Belgische

arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd. Het is niet omdat betrokkene er in geslaagd is een tewerkstelling van marginale aard te kunnen bemachtigen dat we er automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene binnenkort tewerkgesteld zal worden in een niet marginaal dienstverband zonder enig bewijs dat zij een reële kans maakt om aangenomen te worden. Dat de corona maatregelen voor een bepaalde periode een impact hebben gehad op de tewerkstellingskansen van betrokkene wordt erkend, maar er dient tevens vastgesteld te worden dat betrokkene ook voor de corona maatregelen nog geen enkele niet marginale tewerkstelling te pakken heeft gekregen. Er valt dan ook op geen enkele manier te concluderen dat betrokkene, nu de corona maatregelen omtrent de tewerkstelling het toelaten om terug te werken, binnen een afzienbare periode een niet marginale tewerkstelling zal kunnen uitoefenen. Uit het voorgelegde VDAB-attest blijkt eveneens dat betrokkene zich heeft ingeschreven op vraag van het OCMW. Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat zij zich aangeboden heeft bij het OCMW met de vraag om steun. Klaarblijkelijk heeft zij zelf ook weinig vertrouwen in haar tewerkstellingskansen daar zij zich genoodzaakt voelt om zich te beroepen op het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een volledig leefloon als alleenstaande. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 § 4, eerste lid, 2° - wet van 15-12-1980. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden. In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan bewijzen hiervan niet worden vastgesteld. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14-05-2020 (betekend op 25-08-2020) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42bis § 1, 3e lid en artikel 42ter § 1 van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen. Mochten er toch humanitaire elementen aanwezig zijn kunnen we enkel concluderen dat deze niet blijken uit het administratief dossier en dat het de nalatigheid van betrokkene is die ervoor gezorgd heeft dat er geen rekening kan gehouden worden met eventuele humanitaire elementen bij gebrek aan het voorleggen van bewijzen hiervan. Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42bis § 1, 2° van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden. Betrokkene toont niet aan wat de oorzaak is van haar belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien enerzijds betrokkene reeds sedert 01-05-2019 leefloon ontvangt en anderzijds gezien er uit het administratief dossier niet kan geconcludeerd worden dat de situatie van betrokkene weldra dusdanig zal veranderen waardoor zij onafhankelijk van de financiële steun van het OCMW haar verblijf kan uitoefenen, is het niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van haar verblijf in België, noch haar persoonlijke situatie vormen een element waardoor zij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Men kan dus weldegelijk stellen dat betrokkene een langdurige en onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het rijk. Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42bis, §2, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het artikel 50, §2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verweerder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het verweerder in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Tenslotte houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.2. Vooreerst: verzoekster behoudt haar verblijfsrecht als werknemer –

5.1.2.1. Met betrekking tot het behoud van verblijfsrecht als werknemer, motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat ondanks de arbeidsovereenkomsten en tewerkstellingsattesten die verzoekster voorlegde, dit marginale tewerkstellingen betreffen. Derhalve stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, §4, 1° Vw. het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden. –

5.1.2.2. Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing. De verzoekster wenst te verwijzen naar het artikel 42bis §2 Vw. dat het volgende stelt: "Artikel 42bis [...] § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen : 1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; 2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; 4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding." De verzoekster kan dan ook niet akkoord gaan met de motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. De wet verwijst duidelijk naar een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar. De arbeidsovereenkomsten die verzoekster voorlegde, vallen hier duidelijk onder. Zo legde ze een arbeidsovereenkomst van interim tewerkstelling bij SD Worx Staffing Solutions dd. 18/12/2019 voor. (zie stuk 16) Daarnaast heeft de verzoekster ook regelmatig bij Albert Heyn gewerkt, (zie stukken 22 en 23) Het feit dat dit interim tewerkstellingen betreft waarvoor per dag een contract wordt opgemaakt, kan niet aan verzoekster verweten worden. Het ligt niet binnen de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om bijkomende voorwaarden te stellen over de duur van deze arbeidsovereenkomsten. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat verder in de bestreden beslissing akkoord dat verzoekster voldoet aan de voorwaarde van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB. (zie stuk 3)

Verzoekster voldoet bijgevolg aan beide voorwaarden die worden gesteld in artikel 42bis; §2, 3° waardoor zij haar statuut van werknemer ten minste zes maanden behoudt. De termijn van zes maanden dient te worden berekend vanaf haar laatste tewerkstelling zijnde 01/08/2020. (zie stuk 24) Verzoekster dient bijgevolg haar verblijfsrecht tot ten minste 01/02/2021 te behouden op basis van haar statuut als werknemer. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

5.1.3. Ondergeschikt: verzoekster behoudt haar verblijfsrecht als werkzoekende –

5.1.3.1. De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoekster is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Met betrekking tot het behoud van verblijfsrecht als werkzoekende, motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster niet aantoonbaar een reële kans op tewerkstelling te hebben. Derhalve stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan behouden. - 5.1.3.2. Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing. De verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan en stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden heeft met alle elementen die haar ter kennis voorlagen en die uit het administratief dossier bleken. Bijgevolg noopt dit tot de vaststelling dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeksters situatie. De verzoekster wenst te verwijzen naar het artikel 50 § 2, 3° van het KB van 08.10.1981 dat stelt dat werkzoekenden aan de volgende voorwaarden moeten voldoen: "Artikel 50 [...] §2 U 3°werkzoekende: a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;" Zoals reeds werd vastgesteld door de Dienst vreemdelingenzaken is de verzoekster ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Verzoekster voldoet dus aan de eerste voorwaarde. Verzoekster legt daarnaast ook sollicitatiebewijzen, plannings- en tewerkstellingen, arbeidsovereenkomsten en tewerkstellingsattesten voor. Haar tewerkstellingen in het verleden tonen de bereidwilligheid om te werken van verzoekster aan. Verzoekster is pas recent terug werkloos namelijk sinds 01/08/2020. Haar vele sollicitatiebewijzen tonen aan dat zij tot op vandaag zeer bereidwillig is om te werken. (zie stukken 3 t.e.m. 14) Verzoekster heeft het op dit moment tijdelijk moeilijk, net als alle andere werkzoekenden, om werk te vinden vanwege de uitzonderlijke omstandigheden veroorzaakt door de coronamaatregelen. Dit is echter een tijdelijke uitdaging en verzoekster is vastberaden om snel terug werk te vinden. Verzoekster is ten slotte in België geboren en draagt, nu ze volwassen is, graag haar steentje bij aan de Belgische economie. Het blijkt dan ook niet uit de motivering dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de hierboven beschreven persoonlijke omstandigheden en de duur van de werkloosheid van verzoekster. Dit zijn nochtans wettelijke criteria die in rekening moeten worden gebracht. De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd. Bijgevolg voldoet verzoekster ook aan de tweede voorwaarde waarbij de reële kans om te worden aangesteld moet worden aangetoond. Verzoekster voldoet dus wel degelijk aan de voorwaarden van werkzoekende gesteld in artikel 50 § 2, 3° van het KB van 08/10/1981. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

5.1.4. Uiterst ondergeschikt: geen afdoende toetsing aan de criteria voorzien in art. 42bis Vw. –

5.1.4.1. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het rijk. –

5.1.4.2. De verzoekster wenst de aandacht te vestigen op het artikel 42bis Vw § 1: "§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. " Uit de bestreden beslissing blijkt opnieuw niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken met al deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het komt aan een administratieve overheid om alle noodzakelijke elementen te verzamelen teneinde een grondige beoordeling te kunnen maken. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Een zorgvuldig onderzoek vereist immers ook de zoektocht naar elementen die in het voordeel van verzoekster spreken en aanleiding kunnen geven tot het behoud van haar verblijfsrecht. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt echter geen rekening met het feit dat

verzoekster hier geboren is. Er kan dan ook niet ernstig beweerd worden dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor schendt. De beslissing is minstens niet afdoende gemotiveerd. De verzoekster stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen onderzoek heeft gevoerd op basis van het artikel 42bis § 1, 1e en 2e lid Vw. De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

5.1.4. Besluitend

De bestreden beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen is onzorgvuldig en werd onvoldoende gemotiveerd. De wettelijke criteria van art. 42bis Vw § 1 en §2 werden niet (afdoende) in acht genomen. De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden."

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 50, §2, 3°, van het vreemdelingenbesluit aangezien zij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling, die betrekking heeft op de documenten die een Unieburger dient voor te leggen om als werkzoekende een verblijfstitel te bekomen, zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42ter, §1, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)”

2.7. Verzoekster betwist niet dat er op 29 juni 2020 een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van haar moeder Z. D. in functie waarvan zij op 3 januari 2018 een verblijfsrecht had gevraagd, waardoor de gemachtigde van de minister in toepassing van het hierboven weergegeven artikel 42ter, §1, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet eveneens rechtsgeldig een einde kon stellen aan het recht op verblijf van verzoekster zelf. Deze vaststelling volstaat in beginsel om de bestreden beslissing in feiten en in rechte te schragen. Het beroep tegen de beëindigingsbeslissing in hoofde van verzoeksters moeder werd overigens door de Raad verworpen (zie punt 1.4.).

Artikel 42ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.8. Blijkens het administratief dossier verzond de gemachtigde van de minister op 14 mei 2020 een schrijven aan verzoekster waarbij werd meegedeeld dat werd overwogen *“om een einde te stellen aan het verblijf van de burger van de Unie dewelke betrokkene vervoegd heeft”* en waarbij aan verzoekster werd gevraagd volgende zaken voor te leggen:

“(…)”

- *ofwel het bewijs dat zij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract,*
- *ofwel het bewijs dat zij een activiteit uitoefent in kader van een detachering: limosa-attest en A1 formulier,*
- *ofwel het bewijs dat zij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.*
- *ofwel het bewijs dat zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.*
- *ofwel het bewijs dat zij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden! Bijvoorbeeld: attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een niet inwonende 3de (van tenminste de laatste 3 maanden), bewijzen van bestaansmiddelen van een inwonende (bv. arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches), bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland bij voorkeur ahv rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening), ...) en bewijs van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.*
- *ofwel het bewijs dat zij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.*

(...)”

Er werd haar tevens verzocht eventuele bewijzen van humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, voor te leggen.

Voormeld schrijven werd op 25 augustus 2020 aan verzoekster betekend, waarna zij op 27 augustus 2020 een bewijs van inschrijving bij de VDAB van 26 augustus 2020, een reeks sollicitatiebewijzen bij R., Start People, Forum Jobs Wetteren, T. A. N., Accent Jobs, Let's Work Jobs, A., Randstad en K., arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid en werkplanningen neerlegde. Verzoekster voegt deze stukken wederom toe als bijlagen bij haar verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 3-24).

2.9. In haar eerste middel stelt verzoekster dat zij een verblijfsrecht zou kunnen behouden als EU-werknemer, waarbij zij verwijst naar het door haar geschonden geachte artikel 42bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft voor dat *“(e)en burger van de Unie (...) evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4 eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (behoudt)”* indien *“hij (...) zich (bevindt) in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden”*.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing nergens verwijst naar voormelde wetsbepaling. Hierbij dient te worden aangestipt dat verzoekster haar verblijfsrecht niet ontleende aan haar hoedanigheid van EU-werknemer, zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, doch aan haar afstammingsband met mevr. Z. D. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat het uitzonderingsregime uit artikel 42bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet in haar geval van toepassing is, waardoor het middel op dit punt juridische grondslag mist.

2.10. Aangezien het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd omdat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar moeder, ging de gemachtigde van de minister na of verzoekster *“in eigen hoofde”* in aanmerking kwam voor (het behoud van) een verblijfsrecht.

In de eerste plaats werd nagegaan of verzoekster als EU-werknemer zou kunnen worden beschouwd. Naar aanleiding van de door verzoekster neergelegde documenten stelde de gemachtigde van de minister dat *“(o)nderzoek van het administratief dossier heeft uitgewezen dat betrokkene sinds 2020 slechts 3 dagen officieel tewerkgesteld geweest is. Het betreft dan ook een marginale tewerkstelling. Derhalve kan betrokkene overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15-12-1980 het verblijfsrecht als werknemer niet behouden.”* In haar middel beweert verzoekster dat het niet binnen de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken ligt om voorwaarden te stellen over de duur van de arbeidsovereenkomst, maar zij weerlegt nergens de vaststelling - die overigens wordt ondersteund door de gegevens uit de *dolsis*-applicatie - dat zij sedert haar meerderjarigheid nauwelijks had gewerkt en in 2000 slechts 3 dagen officieel was tewerkgesteld. Verzoekster toont niet aan dat dergelijke ‘marginale tewerkstelling’ zou volstaan om haar als EU-werknemer in de zin van artikel 40, §4, 1°, van de vreemdelingenwet, laat staan als economisch actieve Unieburger, te kwalificeren.

Vervolgens onderzocht de gemachtigde van de minister of verzoekster in aanmerking kwam voor een verblijf als EU-werkzoekende, waarover in de beslissing het volgende werd gesteld:

“Om te voldoen aan de voorwaarden als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde werd voldaan. Anderzijds dient zij ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken. Uit het administratief dossier blijkt dat in 2020 betrokkene in totaal 3 dagen tewerkgesteld geweest is, namelijk op 25-06, 25-07 en op 30-07. Deze tewerkstelling is echter marginaal waardoor, zoals hierboven reeds aangehaald, betrokkene het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer. Betrokkene slaagt er klaarblijkelijk niet in een tewerkstelling te kunnen bemachtigen die niet van marginale aard is. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij nog geen enkele tewerkstelling in België heeft gehad die een periode van 4 weken bedraagt waardoor zij door de VDAB niet meer als werkzoekende maar als werknemer zou kunnen worden beschouwd. Desondanks zij aantoonbaar te solliciteren naar een job maakt zij op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van marginale tewerkstelling door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan in een niet marginaal dienstverband waardoor zij als volwaardige werknemer beschouwd kan worden. Het is bijvoorbeeld ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd. Het is niet omdat betrokkene er in geslaagd is een tewerkstelling van marginale aard te kunnen bemachtigen dat we er

automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene binnenkort tewerkgesteld zal worden in een niet marginaal dienstverband zonder enig bewijs dat zij een reële kans maakt om aangenomen te worden. Dat de corona maatregelen voor een bepaalde periode een impact hebben gehad op de tewerkstellingskansen van betrokkene wordt erkend, maar er dient tevens vastgesteld te worden dat betrokkene ook voor de corona maatregelen nog geen enkele niet marginale tewerkstelling te pakken heeft gekregen. Er valt dan ook op geen enkele manier te concluderen dat betrokkene, nu de corona maatregelen omtrent de tewerkstelling het toelaten om terug te werken, binnen een afzienbare periode een niet marginale tewerkstelling zal kunnen uitoefenen. Uit het voorgelegde VDAB-attest blijkt eveneens dat betrokkene zich heeft ingeschreven op vraag van het OCMW. Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat zij zich aangeboden heeft bij het OCMW met de vraag om steun. Klaarblijkelijk heeft zij zelf ook weinig vertrouwen in haar tewerkstellingskansen daar zij zich genoodzaakt voelt om zich te beroepen op het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden.”

Het gegeven dat verzoekster bij de VDAB is ingeschreven (overigens verplicht door het OCMW), betekent niet dat zij automatisch als EU-werkzoekende kan worden beschouwd. Verzoekster heeft inderdaad een aantal sollicitatie-inspanningen gedaan, maar deze hebben zelfs na vele maanden nog geen bevredigend resultaat opgeleverd. In haar middel benadrukt verzoekster haar werkbereidheid, maar hiermee toont verzoekster niet aan dat zij op korte termijn een reële kans maakt om effectief tewerkgesteld te worden. In de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de moeilijkheden die de coronamaatregelen met zich meebrengen. De loutere affirmatie dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden als werkzoekende, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij reeds sinds mei 2019 permanent een beroep moet doen op het OCMW om in haar levensbehoeften te voorzien en volstaat niet om de pertinente overwegingen uit de beslissing dienaangaande aan het wankelen te brengen.

In haar middel betwist, noch weerlegt verzoekster de vaststelling dat zij enkel kan worden beschouwd als EU-beschikker van voldoende bestaansmiddelen zonder economische activiteit, waarbij deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid (OCMW), hetgeen *“uiteeraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° - wet 15-12-1980”*, zoals terecht in de beslissing wordt gesteld. Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat zij sedert 1 mei 2019 leefloon ontvangt van het OCMW. Verzoekster kan bijgevolg het verblijfsrecht als EU-beschikker van voldoende bestaansmiddelen evenmin behouden.

2.11. In zijn beslissing besluit de gemachtigde van de minister dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, waardoor hij een einde stelt aan het recht op verblijf.

Om na te gaan of de Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, wordt overeenkomstig artikel 42bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet *“(…) rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.”* In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42bis § 1, 2° van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden. Betrokkene toont niet aan wat de oorzaak is van haar belasting van het sociale bijstandsstelsel en gezien enerzijds betrokkene reeds sedert 01-05-2019 leefloon ontvangt en anderzijds gezien er uit het administratief dossier niet kan geconcludeerd worden dat de situatie van betrokkene weldra dusdanig zal veranderen waardoor zij onafhankelijk van de financiële steun van het OCMW haar verblijf kan uitoefenen, is het niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van haar verblijf in België, noch haar persoonlijke situatie vormen een element waardoor zij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Men kan dus weldegelijk stellen dat betrokkene een langdurige en onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het rijk.” Aangezien verzoekster sedert 1 mei 2019 permanent beroep moet doen op het OCMW om in haar levensbehoeften te voorzien, is het geenszins kennelijk onredelijk om te besluiten dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

Tevens blijkt uit de beslissing dat bij het beëindigen van het verblijf in de mate van het mogelijke rekening werd gehouden met de elementen, zoals opgesomd in artikel 42ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet: *“Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd,*

gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen. Mochten er toch humanitaire elementen aanwezig zijn kunnen we enkel concluderen dat deze niet blijken uit het administratief dossier en dat het de nalatigheid van betrokkene is die ervoor gezorgd heeft dat er geen rekening kan gehouden worden met eventuele humanitaire elementen bij gebrek aan het voorleggen van bewijzen hiervan.”

In haar middel betoogt verzoekster dat het aan de administratieve overheid toekomt om alle noodzakelijke elementen te verzamelen om een grondige beoordeling te kunnen maken. De Raad merkt echter op dat aan verzoekster de mogelijkheid werd geboden om alle nuttige inlichtingen mee te delen naar aanleiding van het schrijven van 14 mei 2020, maar dat zij geen humanitaire elementen had aangebracht. De door de verzoekster aangevoerde onzorgvuldigheid is derhalve niet aan de verwerende partij te wijten, die slechts over summier gegevens beschikte om de humanitaire aspecten te beoordelen, maar aan verzoekster zelf toe te schrijven. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14-05-2020 (betekend op 25-08-2020) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42bis § 1, 3e lid en artikel 42ter § 1 van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen. Mochten er toch humanitaire elementen aanwezig zijn kunnen we enkel concluderen dat deze niet blijken uit het administratief dossier en dat het de nalatigheid van betrokkene is die ervoor gezorgd heeft dat er geen rekening kan gehouden worden met eventuele humanitaire elementen bij gebrek aan het voorleggen van bewijzen hiervan.”

Verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze het gegeven dat zij in België geboren is, hetgeen zij slechts in het kader van haar verzoekschrift voor het eerste vermeldt, een invloed zou hebben op het eventuele behoud van haar verblijfsrecht.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst; “Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel.” Artikel 13 van het

E.V.R.M. bepaalt: „Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie." Dit recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt herhaald in artikel 47 van het EU Handvest. 5.2.2. Schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien verzoekster niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking, reeds op datum van de beslissing is afgevoerd is uit het register. Inderdaad, in het register staat volgende wettelijke informatie m.b.t. verzoekster vermeld dat zij een afgevoerd verlies van verblijfsrecht heeft. (stuk 2) De verzoekster is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing. Met andere woorden nog voor verzoekster kennis heeft van de bestreden beslissing is zij al afgevoerd uit het register. Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoeker het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Het ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoeker reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 13 E.V.R.M. en van artikel 47 van het EU Handvest. Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat verzoekster, in afwachting van het beroep ten gronde, niet zomaar kan afgevoerd worden uit het register met verlies van verblijfsrecht. Toch is het supprimeren uit het register nog voor het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd. Dit vormt als dusdanig geen effectief beroep en is aldus evident strijdig met vermelde grondrechten. Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar verblijfsrecht beëindigd wordt, dat dit reeds uitgevoerd dient te worden nog vóór de daadwerkelijke betekening van deze beslissing en nog vóór het verlopen van de beroepstermijn en dus het definitief worden van deze beslissing. De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde. Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling verzoekster uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor haar beroep goed en wel behandeld is. Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet, artikel 13 E.V.R.M. en artikel 47 van het EU Handvest niet. Verzoeksters rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden. Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden."

2.14. Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";

4° (opgeheven bij Wet van 15 maart 2017)

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven bij Wet van 15 maart 2017)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2. De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied. Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3. Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid.”

Verzoekster meent dat zij niet had mogen worden afgevoerd uit de registers omwille van de schorsende werking die voorzien is in artikel 39/79, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Uit voormeld wetsartikel blijkt evenwel dat de schorsende werking enkel betrekking heeft op het nemen van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied en de gedwongen uitvoering ervan, en niet op andere gevolgen van de opgesomde beslissingen. Er is geen reden waarom verzoekster niet reeds zou mogen worden afgevoerd uit de registers. Het louter instellen van een annulatieberoep tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, zoals de schrapping uit de registers, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("*privilège du préalable*") (cf. RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep jegens haar een verwijderingsmaatregel heeft getroffen of ten uitvoer wenste te leggen.

2.15. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht en bepaalt het volgende:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Verzoekster voert aan dat zij geen schorsend beroep heeft tegen de thans bestreden beslissing omdat zij reeds op datum van de bestreden beslissing werd afgevoerd, terwijl zij op dat moment nog geen kennis had van de bestreden beslissing. De kritiek van verzoekster houdt geen verband met de wettigheid van de bestreden beslissing. Door de schending aan te voeren van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwendings van macht. Bovendien merkt de Raad op dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest enkel dienstig kunnen worden ingeroepen indien aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake is van een schending van de in de verdragen gewaarborgde rechten en vrijheden.

2.16. Er werd geen schending van artikel 13 van het EVRM, noch van artikel 47 van het Handvest en evenmin van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN